

[Lysholt Hansen.]

at den efterhånden sætter så meget selvforstærkende erhvervsvirksomhedsudvikling i gang, at der ikke er behov for den længere. Jeg skal da ikke nægte, at jeg tror nok, der er områder, som i dag er under loven, der er ved at nærme sig det tidspunkt, hvor man kan sige, at nu har de egentlig ikke behov for støtte længere.

Jeg vil i øvrigt gerne have lov at slå fast, hvad vi også har gjort under udvalgsbehandlingen, at denne lov er ikke en lokaliseringslov, det er en erhvervslov. Vi har såmænd oven i købet i udvalget drøftet, om vi skulle give den navneforandring, men nu ved folk jo efterhånden, hvad egnsudviklingsloven er, og det vil nok være tvivlsomt, om man bør ændre navnet. Det er imidlertid en kendsgerning, som slås fast i betænkningen, at ingen kommuner på forhånd vil være udelukket fra at få støtte efter loven inden for egnsudviklingsområderne. Jeg vil gerne sætte en streg under, at det vil sige, at kriteriet med de 10.000 indbyggere, som hidtil har været gældende, kan ikke længere opretholdes.

Lovens § 5, stk. 2, er ved lovforslaget ændret, sådan at det ikke længere bliver en lokaliseringslov, men først og fremmest en erhvervsstøttelov, en erhvervslov i det hele taget. Det er altså ikke længere en opgave for egnsudviklingsloven og dens administration at føre egentlig lokaliseringspolitik. Men det må også indebære, at folketinget gør sig klart, når egnsudviklingsloven er en egentlig erhvervslov og kun det, at vi til gengæld snarest må skabe det nødvendige lovgrundlag for, at der både på lands- og på amtsplan gennemføres en planlægning, der har både regionalpolitisk og lokaliseringspolitisk sigte, så der kan skabes den fornødne balance mellem landets forskellige områder og beboere, og det gælder både beskæftigelsesmuligheder, indtægtsmuligheder og de forskellige egne vækstmuligheder. Det må høre ind under andre former for lovgivning, nemlig vedrørende den planlægning, som er nødvendig både på amts- og statsplan. Skal der føres lokaliseringspolitik i dette land, og det skal der, så må det ske ved et samspil mellem privat og offentlig aktivitet. Det vil sige, at der må være mulighed for ikke alene at påvirke erhvervslivets investeringer, således som det i meget ringe grad kan ske over

egnsudviklingsloven, men også at øve en indflydelse på de offentlige investeringer med et lokaliseringspolitisk sigte for øje. Sådanne afgørelser er rent politiske afgørelser, som derfor ikke bør træffes administrativt, hverken af egnsudviklingsrådet, dets forretningsudvalg eller dets administration. Det er en politisk afgørelse, og hvis vi får skabt fornøden lovgivning vedrørende lokaliseringsloven, så kan måske også meget af den kritik forsvinde, der med rette eller med urette — jeg mener i vid udstrækning med urette — har været fremført mod egnsudviklingsrådet.

Sluttelig vil jeg sige, at jeg er glad for, at det også i betænkningen slås fast, når nu denne lov er færdig her fra folketinget og den skal „sælges“ til erhvervslivet, at hvis man da bliver enig om flere egnsudviklingsudvalg imellem at prøve at lave et stykke salgsarbejde i fællesskab, så kan der gives tilskud også til et sådant fælles salgsarbejde. Hvor der kan etableres et sådant arbejde — og jeg håber, at mange af de lokale egnsudviklingsudvalg vil gå sammen om det — da bør egentlig også områder, der er på vej til at få egnsudviklingsmæssig karakter, have mulighed for at bruge et sådant apparat, som er et fællesorgan med den opgave at meddele dem, der ønsker udflytning, hvordan faciliteter, hvordan økonomi, hvordan arbejds- og beskæftigelsesforhold er i bestemte områder. Jeg håber altså, man når dette mål. Med disse bemærkninger skal jeg sige tak, fordi det lykkedes at nå et forlig. Jeg håber, det holder tredje behandling igennem. Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget.

Stetter: Den konservative folketingsgruppe kan anbefale de stillede ændringsforslag.

Vi er tilfredse med, at det lykkedes at få begrænset statslånsordningen til udelukkende at omfatte lån til virksomhederne. Der kunne ikke føres bevis for, at pengeinstitutterne afslår at yde lån til udflyttede medarbejdere til anskaffelse af bolig, og et sådant bevis var det eneste, der kunne begrunde den foreslåede regel om, at staten skulle engagere sig i denne form for udlån.

Vi forstår godt, at ministeren ønsker en hurtig ikrafttræden, og vi accepterer datoen den 15. juni. Det kan ikke afvises, at mulige